

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-1214/2019-38

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Sesvetama po sutkinji Martini Ivanković u pravnoj stvari tužitelja Roberta Šimuneca iz Sesveta, Badelov brijeg 20, OIB 40831784570, kojeg zastupa punomoćnica Valentina Kolar, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 27. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu i uručenje presude 10. srpnja 2026. objavio je i

r i j e š i o j e

Prihvaća se preinaka tužbenog zahtjeva iz podneska tužitelja od 20. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 6 ugovora o kreditu broj 166-165/2005 od 9. studenog 2005. kojeg su sklopili tužitelj Robert Šimunec iz Sesveta, Badelov brijeg 20, OIB 40831784570 i tuženik Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, tada s tvrtkom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. i kojeg je ovjerio javni bilježnik Ignac Vuger iz Sesveta 10. studenog 2005. pod brojem OU-1873/2005 i koji glasi: „sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ovisno o skupini klijenata u kojoj pripada Korisnik kredita. Banka je ovlaštena promijeniti kamatnu stopu i prije isteka navedenog roka ako se korisnik kredita ne pridržava bilo koje odredbe ovog Ugovora. Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope, visini anuiteta te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom.“

II. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 3 t. 2 ugovora o kreditu iz točke I. ove izreke koji glasi: „Kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje se u kunama po važećem srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.“

III. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 4 t. 3 ugovora o kreditu iz točke I. ove izreke koja glasi: „Kredit se otplaćuje u 360 (tristošezdeset) jednakih mjesečnih anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti 374,80 CHF (tristosedamdesetčetiri švicarskih franaka i 80/100) obračunatih po srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.“

IV. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj potražuje iznos od 4.745,67 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate i iznos od 4.504,98 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate te zakonske zatezne kamate na iznos od 5,79 eura za razdoblje od 3. kolovoza 2008. do 2. studenog 2008. i na iznos od 77,48 eura od 31. srpnja 2015. do 30. kolovoza 2015.

V. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB 14036333877 da tužitelju Robertu Šimunecu iz Sesveta, Badelov brijeg 20, OIB 40831784570 plati zakonske zatezne kamate koje su tekle:

- na iznos od 16,89 eura od 3. studenog 2006. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,90 eura od 1. prosinca 2006. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,70 eura od 3. siječnja 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,61 eura od 2. veljače 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,66 eura od 1. ožujka 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,63 eura od 2. travnja 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,37 eura od 2. svibnja 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,23 eura od 1. lipnja 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,13 eura od 2. srpnja 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,19 eura od 1. kolovoza 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,20 eura od 3. rujna 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 26,65 eura od 1. listopada 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 26,57 eura od 2. studenog 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 26,76 eura od 3. prosinca 2007. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 26,91 eura od 3. siječnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 27,36 eura od 1. veljače 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 27,76 eura od 3. ožujka 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 56,39 eura od 1. travnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 54,77 eura od 2. svibnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 54,27 eura od 2. lipnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 54,98 eura od 1. srpnja 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 53,81 eura od 1. kolovoza 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 54,00 eura od 1. rujna 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 54,74 eura od 1. listopada 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 59,49 eura od 3. studenog 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 56,06 eura od 1. prosinca 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 66,48 eura od 2. siječnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 66,92 eura od 2. veljače 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 67,21 eura od 2. ožujka 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 66,54 eura od 1. travnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 66,39 eura od 4. svibnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 65,33 eura od 1. lipnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 64,37 eura od 1. srpnja 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 64,76 eura od 3. kolovoza 2009. do 30. rujna 2015.

na iznos od 65,37 eura od 1. rujna 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 64,93 eura od 1. listopada 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 64,73 eura od 3. studenog 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 65,51 eura od 1. prosinca 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 66,39 eura od 4. siječnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 67,28 eura od 1. veljače 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 67,04 eura od 1. ožujka 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,70 eura od 1. travnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,19 eura od 3. svibnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,91 eura od 1. lipnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,28 eura od 1. srpnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,25 eura od 2. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 75,84 eura od 1. rujna 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,96 eura od 1. listopada 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 74,00 eura od 19. studenog 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 78,13 eura od 21. prosinca 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,05 eura od 22. siječnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 69,33 eura od 1. ožujka 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,37 eura od 1. travnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,66 eura od 2. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 71,64 eura od 25. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,42 eura od 24. lipnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 78,33 eura od 1. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 80,76 eura od 3. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 74,68 eura od 8. rujna 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,82 eura od 3. listopada 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,33 eura od 3. studenog 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,10 eura od 1. prosinca 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,92 eura od 2. siječnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,67 eura od 1. veljače 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,25 eura od 2. travnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,24 eura od 21. travnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,70 eura od 1. lipnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,53 eura od 27. lipnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,43 eura od 3. srpnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,09 eura od 3. rujna 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,30 eura od 10. rujna 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,37 eura od 4. listopada 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,35 eura od 14. studenog 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,04 eura od 5. prosinca 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,39 eura od 4. siječnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,32 eura od 1. veljače 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,30 eura od 12. ožujka 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,40 eura od 9. travnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,85 eura od 4. svibnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 55,97 eura od 3. lipnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 55,46 eura od 1. kolovoza 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,32 eura od 2. rujna 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 57,15 eura od 1. listopada 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 56,66 eura od 4. studenog 2013. do 30. rujna 2015.

na iznos od 56,95 eura od 2. prosinca 2013. do 30 rujna 2015. i
na iznos od 57,06 eura od 2. siječnja 2014. do 30. rujna 2015.
i to u razdoblju do 31. prosinca 2007. po stopi koju određuje čl. 1 Uredbe o visini
stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za
svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je
vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet
postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po prosječnoj kamatnoj
stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim
trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem
polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

VI. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB
14036333877 da tužitelju Robertu Šimunecu iz Sesveta, Badelov brijeg 20, OIB
40831784570 plati zakonske zatezne kamate koje su tekle:

na iznos od 5,79 eura od 3. studenog 2008. do 30. rujna 2015.
na iznos od 7,98 eura od 2. siječnja 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 9,59 eura od 2. veljače 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 10,67 eura od 2. ožujka 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 8,21 eura od 1. travnja 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 7,64 eura od 4. svibnja 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 3,74 eura od 1. lipnja 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 0,17 eura od 1. srpnja 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 1,62 eura od 3. kolovoza 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 3,88 eura od 1. rujna 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 2,26 eura od 1. listopada 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 1,52 eura od 3. studenog 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 4,40 eura od 1. prosinca 2009. do 30. rujna 2015.
na iznos od 7,64 eura od 4. siječnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 10,93 eura od 1. veljače 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 10,06 eura od 1. ožujka 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 16,19 eura od 1. travnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 14,30 eura od 3. svibnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 16,94 eura od 1. lipnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 33,11 eura od 1. srpnja 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 29,27 eura od 2. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 42,56 eura od 1. rujna 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 35,59 eura od 1. listopada 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 35,74 eura od 19. studenog 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 51,01 eura od 21. prosinca 2010. do 30. rujna 2015.
na iznos od 44,70 eura od 22. siječnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 50,02 eura od 1. ožujka 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 46,04 eura od 1. travnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 47,22 eura od 2. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 59,56 eura od 25. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 66,99 eura od 24. lipnja 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 87,31 eura od 1. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 97,39 eura od 3. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,18 eura od 8. rujna 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,61 eura od 3. listopada 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,32 eura od 2. studenog 2011. do 30. rujna 2015.

na iznos od 67,10 eura od 1. prosinca 2011. do 30. rujna 2015.
na iznos od 71,52 eura od 2. siječnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 75,61 eura od 1. veljače 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,31 eura od 2. travnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,28 eura od 21. travnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 75,76 eura od 1. lipnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 74,85 eura od 27. lipnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 74,32 eura od 3. srpnja 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,44 eura od 3. rujna 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,20 eura od 10. rujna 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,54 eura od 4. listopada 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,87 eura od 14. studenog 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,21 eura od 5. prosinca 2012. do 30. rujna 2015.
na iznos od 74,10 eura od 4. siječnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,30 eura od 1. veljače 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,20 eura od 12. ožujka 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 74,17 eura od 9. travnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 71,19 eura od 4. svibnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 66,36 eura od 3. lipnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 63,59 eura od 1. srpnja 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 66,00 eura od 1. kolovoza 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 68,29 eura od 2. rujna 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,82 eura od 1. listopada 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 70,12 eura od 4. studenog 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 71,70 eura od 2. prosinca 2013. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,31 eura od 2. siječnja 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 71,47 eura od 7. veljače 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 73,29 eura od 3. ožujka 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,46 eura od 1. travnja 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 70,42 eura od 2. svibnja 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 70,06 eura od 2. lipnja 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 70,08 eura od 1. srpnja 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 72,47 eura od 1. kolovoza 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 75,27 eura od 1. rujna 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 74,69 eura od 1. listopada 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 75,92 eura od 3. studenog 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,35 eura od 2. prosinca 2014. do 30. rujna 2015.
na iznos od 76,84 eura od 5. siječnja 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,48 eura od 2. veljače 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,48 eura od 2. ožujka 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,48 eura od 4. svibnja 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,48 eura od 1. lipnja 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,48 eura od 1. srpnja 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,38 eura od 31. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,48 eura od 3. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015.
na iznos od 77,48 eura od 3. rujna 2015. do 30. rujna 2015. i
na iznos od 77,48 eura za 30. rujna 2015.

i to u razdoblju do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, a od 1.

kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

VII. Svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je preporučenom pošiljkom od 7. lipnja 2019. podnio tužbu u kojoj navodi da je s pravnim prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. 9. studenog 2005. sklopio ugovor o kreditu broj 166-165/2005 kojim je tužitelju odobren kredit u iznosu od 78.600,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Ugovorom o kreditu je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja je početno iznosila 3,99 %, a tijekom otplate kredita tuženik ju je više puta mijenjao. Uz to je ugovorena i valutna klauzula vezana za švicarski franak taku da su u ugovoru bila dva promjenjiva elementa. Tužitelj se u tužbi poziva na utvrđenja iz odluka donesenih u sporu koji je vođen povodom kolektivne tužbe tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv više tuženih banaka uključujući i tuženika u kojima je utvrđeno da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope tijekom postojanja ugovorne obveze čini ovisnom o jednostranoj odluci banke i kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica – švicarski franak imale za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka te su tužene banke time postupale protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima i ističe da te odluke obvezuju sud u ovom postupku. Prema navodima tužbe stranke su 2016. u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) zaključile aneks uz ugovor o kreditu kojim je provedena zakonska konverzija kredita i utvrđeno je da tužitelj na dan 30. rujna 2015. duguje tuženiku 1.000,98 eura te da nema nikakve preplate. Tužitelj ističe da neovisno o provedenoj konverziji i dalje ima pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu te da provedenom konverzijom nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi tužitelj traži da se utvrdi ništetnim dio čl. 6 predmetnog ugovora u promjenjivoj kamatnoj stopi, dio čl. 3 t. 2 prema kojem se kamate obračunavaju u CHF u kunskoj protuvrijednosti i dio čl. 4 st. 3 o tome da se kredit otplaćuje u 360 jednakih mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 374,80 CHF, a zahtjev za isplatu je specificirao u podnesku od 26. svibnja 2020. nakon što mu je tuženik dostavio traženu dokumentaciju tako da potražuje isplatu zakonskih zateznih kamata koje su tekle na pojedine više plaćene iznose zbog ništetnih odredbi o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli za razdoblje do 9. veljače 2016. i potražuje isplatu iznosa od 67.256,29 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 10. veljače 2016. do isplate te naknadu parničnog troška sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu potvrđuje da je s tužiteljem sklopio ugovor o kreditu, no ističe da je taj ugovor sklapanjem aneksa izmijenjen u dijelu valute i kamatne stope s retroaktivnim učinkom i presuda iz kolektivnog spora se ne može primijeniti u ovom sporu. Navodi da ugovor s valutnom klauzulom u eurima ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača jer ne postoji veliki rizik tečajnih razlika. Tuženik tvrdi i da je tužitelja

upozorio na rizike valutne klauzule u CHF i da on nije mogao procijeniti kretanje tečaja CHF. Smatra da tužitelj ne može tražiti pravnu zaštitu kao da još uvijek ima obvezu iz ugovora o kreditu u valuti CHF. Dodaje da stranke nisu ugovorile fiksnu kamatnu stopu, osporava visinu tužbenog zahtjeva i ističe da ugovor o kreditu nije protivan Ustavu, prisilnim propisima i moralu društva. Ističe i prigovor zastare i predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i potražuje naknadu troškova postupka.

3. Tužitelj u podnesku od 16. travnja 2020. ističe da provedenom konverzijom on nije u potpunosti restituiran. U podnesku od 21. rujna 2020. tuženik navodi da tužitelj nema pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu i obeštećenje kad je konverzija provedena u skladu s odredbama ZID ZPK/15-a, a utvrđeno je da je tuženikov izračun konverzije ispravan. U podnesku od 24. rujna 2020. tužitelj ističe da su navodi odgovora na tužbu neosnovani i da je prigovor zastare neosnovan. Dodaje da se konverzijom položaj korisnika kredita u valuti CHF izjednačava s položajem potrošača koji ima kredit denominiran u eurima pa se aneksom ugovora o kreditu ne rješava pitanje više uplaćenih iznosa zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule, nego preplata kao razlika između položaja potrošača s kreditom u CHF i onog s kreditom u eurima.

4. Nakon što je provedeno financijsko vještačenje tužitelj je u podnesku od 20. siječnja 2021. specificirao tužbeni zahtjev na isplatu tako da potražuje iznose od 35.756,22 kn i 33.942,80 kn, svaki s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. U podnesku od 17. svibnja 2021. tuženik prigovara ovoj preinaci i osporava zakonske zatezne kamate jer tužitelj nije dokazao da je tuženik bio nesavjestan stjecatelj. U podnesku od 21. svibnja 2025. tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev na način da je iznose iz podneska od 20. siječnja 2021. izrazio u eurima kao novoj službenoj valuti Republike Hrvatske pa u zahtjevu za isplatu potražuje iznose od 4.745,67 eura i 4.504,98¹ eura, svaki s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Prema ocjeni ovog suda, tužitelju je točan iznos potraživanja postao poznat tek kad je provedeno financijsko vještačenje pa u skladu s čl. 190 st. 2 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje: ZPP) tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave jer je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Sud je stoga prihvatio preinaku tužbenog zahtjeva iz podneska od 20. siječnja 2021., a u ovom sporu se odlučuje o osnovanosti tužbenog zahtjeva iz podnesak od 21. svibnja 2025. u kojem su iznosi iz podneska od 20. siječnja 2021. izraženi u eurima.

5. Postupak je u ovom predmetu bio prekinut rješenjem poslovni broj P-1214/2019-26 od 19. travnja 2022., a nastavljen je rješenjem poslovni broj P-1214/2019-28 od 18. travnja 2025.

6. Sud je pročitao isprave u spisu i to: ugovor o kreditu broj 166-165/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (listovi 10-20), aneks uz ugovor o kreditu broj 166-165/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (listovi 21-26), zahtjev za izdavanje dokumentacije po kreditu (list 27), potvrdu u uplati i isplati (list 28), korespondenciju stranaka (listovi 29-41), obavijesti o promjeni kamatne stope (str. 172, 179), otplatne planove (str. 173-176, 182-192), izračun konverzije (str. 177, 178), obavijest o provedenoj konverziji (str. 180, 181), specifikaciju uplata (str. 193,

¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450

194, 269, 270), popise uplata za namirenje obveza po kreditu (str. 195-198, 265-268), pregled prometa za klijenta (str. 199-264), mišljenje Ručević vještačenja d.o.o. (str. 275), pregled kamatnih stopa banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (str. 276-284). Provedeno je financijsko vještačenje u okviru kojeg je stalna sudska vještakinja za financije, računovodstvo i poreze Ines Lozić izradila pisani nalaz i mišljenje (str. 503-514) i dodatno se pisano očitovala na prigovor tuženika (str. 637). Saslušan je i tužitelj.

7. Sud nije uzeo u obzir izračun (str. 150-171) kojeg je tužitelj dostavio u spis jer iz njega nije vidljivo tko je izradio taj izračun pa se ne može ispitati i jer se ne radi o nalazu i mišljenju kojeg bi na traženje suda izradio sudski vještak kao stručna osoba. Svjedoci Sanja Vidović i Ivan Gjurović nisu saslušani jer je tuženik odustao od tih dokaza. Svjedokinju Ivu Krhlanko Cvetko sud nije saslušao jer to nije bilo potrebno za utvrđenje činjeničnog stanja u sporu, a njenu ovjerenu izjavu (str. 603-606) nije prihvatio jer su pisani iskazi kao dokaz u čl. 492.c ZPP-a predviđeni samo u trgovačkom sporu što ovaj predmet nije. Sud nije uzeo u obzir ni dokumentaciju koju je tuženik dostavio uz podnesak od 17. svibnja 2021. (str. 534-545) jer je dostavljena nakon zaključenja prethodnog postupka, a nisu bile ispunjene pretpostavke iz čl. 299 st. 2 ZPP-a da bi se ovi dokazi prihvatili.

8. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

9. Među strankama su sporni osnova i visina tužbenog zahtjeva, je li nastupila zastara, ima li tužitelj pravni interes za vođenje ovog spora i tijek zatraženih zakonskih zateznih kamata.

10. Uvidom u ugovor o kreditu broj 166-165/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (listovi 10-20) od 9. studenog 2005. utvrđeno je da su ga sklopili tužitelj kao korisnik kredita, Željka Šimunec kao sudužnik te tuženik, tada sa tvrtkom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao kreditor tj. banka. Taj je ugovor solemnizirao javni bilježnik Ignac Vuger iz Sesveta 10. studenog 2005. pod brojem OU-1873/2005, a sklopljen je za iznos od 78.600,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita i radi se o stambenom kreditu (čl. 2 ugovora). Utvrđeno je i da je ugovorena kamatna stopa koja je početno iznosila 3,99 % dekurzivno godišnje (čl. 3 ugovora), a u čl. 6 ugovora je navedeno da je banka od 1. listopada 2006. ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a može je promijeniti i prije 1. listopada 2006. ako se korisnik kredita ne pridržava ugovora o kreditu. Kredit se prema čl. 4 Ugovora otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 374,80 CHF obračunatih po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan dospeljeća, odnosno na dan plaćanja s tim da anuiteti dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu.

11. Tužitelj je u svojem iskazu naveo da je ovaj kredit uzeo za obnovu kuće na Badelovom brijegu 20 i da su sva sredstva za to iskorištena, a u toj kući stanuje sa svojom obitelji i ne daje je u najam te nema registrirano trgovačko društvo, obrt ni OPG. Pojasnio je da je kredit otplaćivao tako što je dok je bio zaposlen u društvu Peri oplate i skele d.o.o. imao administrativnu zabranu na plaću pa se kredit otplaćivao izravno iz njegove plaće, a nakon toga je kredit sam otplaćivao s tim da je, kad je otišao raditi u Njemačku 2015., pojedine uplate izvršila njegova supruga Željka tako što bi uzela novce s njegovog računa i uplatila u banci preko opće uplatnice. Naveo

je da su mu prilikom sklapanja ugovora o kreditu u banci dali gotov tekst ugovora i opće uvjete i tada ga nisu upozorili što se može dogoditi s valutom CHF ni da bi njeno ugovaranje moglo biti rizično. Naveo je i da nije imao nikakva posebna pitanja o promjenjivoj kamatnoj stopi ni valutnoj klauzuli u CHF i da mu banka nije dala detaljna obrazloženja. Dodao je da su mu u banci objasnili općenite stvari o kamatnoj stopi i da je prije potpisivanja ugovora pročitao osnovne odredbe ugovora o tome kolika je kamatna stopa i koliko novaca mora platiti. Iskazao je i da je kredit u međuvremenu konvertiran i da ga još otplaćuje.

12. Prema ocjeni ovog suda tužitelj je potrošač u smislu čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 46/07, 79/07 – dalje: ZZP'03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovog ugovora i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Istovjetna definicija potrošača sadržana je i u odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12 – dalje: ZZP'07) i Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15, 14/19, 19/22 – dalje: ZZP). Prema tome u ovom sporu se radi o potrošačkom kreditu s kamatnom stopom koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom ovog tuženika i u kojem je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

13. U postupku pokrenutom povodom tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača ovlaštenog tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka u Republici Hrvatskoj, uključujući i tuženika, Trgovački sud u Zagrebu je 4. srpnja 2012. donio presudu poslovni broj P-1401/2012, a povodom žalbi tuženika donesene su presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015., presuda Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presuda i rješenje Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. i tim odlukama je pravomoćno utvrđena povreda interesa i prava potrošača i ništetnost pojedinih nepoštenih odredbi potrošačkih ugovora o kreditu, konkretno ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica.

14. U odnosu na tuženika Addiko Bank d.d., tada s tvrtkom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., citiranim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je petotuženik Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sa zaključenjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time ovaj tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg ZZP'03 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7.

kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg ZZP'07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23– dalje: ZOO), te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom ovog tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku ovog tuženika o promjeni stope ugovorene kamate što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ovaj tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg ZZP'03 u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. srpnja 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg ZZP'07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

15. Ta je odluka u skladu s odredbom čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14) koja je bila na snazi u vrijeme pokretanja ovog spora obvezujuća i za ovaj sud u ovom sporu i tužitelj se može pozvati na pravno utvrđenje iz te odluke u dijelu u kojem je utvrđena ništetnost nepoštenih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi prema jednostranim odlukama i internim aktima kreditora i ništetnost nepoštenih odredbi o ugovorenoj valuti uz koju je vezana glavnica švicarski franak u ugovorima u kreditu kakve je tuženik sklapao s potrošačima, uključujući i tužitelja.

16. S obzirom na tu odredbu kao i na odredbu čl. 118 ZZP-a prema kojoj odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106 ZZP-a u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP-a obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, nisu osnovani navodi tuženika o tome da se utvrđenja iz kolektivnog spora ne mogu primijeniti na ovaj konkretni spor. Naime, citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a, kojima je propisano proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a pa s obzirom na iznesena utvrđenja iz odluka donesenih u tom kolektivnom sporu u ovom sporu nije bilo potrebno provoditi postupak dokazivanja u tom pravcu.

17. U čl. 502.c ZPP-a (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14) koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja ovog spora i u čl. 118 ZZP-a je navedeno da se fizičke i pravne osobe mogu pozivati na pravno utvrđenje iz presude donesene u kolektivnom sporu u posebnim parnicama radi naknade štete, a ova je tužba podnesena radi povrata stečenog bez osnove, a ne naknade štete, međutim, ovaj sud smatra da se ove zakonske odredbe

ne trebaju primjenjivati samo na postupke radi naknade štete, nego se moraju tumačiti tako da se primjenjuju i na parnice u kojima je istaknut restitucijski zahtjev kao što je to u ovom sporu. Uostalom, kad netko drugome neosnovano isplati neki iznos time je osobi koja je izvršila isplatu svakako nastala financijska šteta pa se restitucijski zahtjev može smatrati svojevrsnim zahtjevom za naknadu štete. Svako drukčije tumačenje prethodno navedenih odredbi bilo bi nerazumno, a zakonske odredbe nisu same sebi svrha, nego se one donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju i u primjeni donesenih propisa se one trebaju smisljeno tumačiti, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. U tom smislu je čl. 107 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN 70/19) dopunjen čl. 502.c ZPP-a tako da obuhvaća i parnice za isplatu.

18. U odnosu na odredbe kojim je valuta glavnice vezana za švicarski franak u postupku pokrenutom kolektivnom tužbom utvrđeno je da su ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu svih tuženih banaka, pa i ovog tuženika, bile nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi za klijente kao potrošače, dok su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika za korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima i da su te banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita, a o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije se pojedinačno pregovaralo.

19. Tuženik navodi da volja stranaka nije bila da sklope ugovor o kreditu s fiksnom kamatnom stopom i to je točno, no tu treba istaknuti da je u odluci Vrhovnog suda RH Revt-249/2014 navedeno da su ugovorne odredbe u kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koje je tuženik sklapao s korisnicima kredita - potrošačima, uključujući i tužitelja, bile lako uočljive (jer su bile vidno istaknute u ugovoru) i jasne (jer je u njima jasno naznačeno da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi), ali je utvrđeno da one nisu bile razumljive potrošačima jer je terminologija koja je korištena visoko stručna što je dovelo do ništetnosti tih odredbi.

20. Tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj pojedinačno pregovarao s zaposlenikom tuženika o spornim odredbama niti da su mu dani svi podaci na temelju kojih bi on mogao donijeti informiranu odluku o tome kakav će ugovor o kreditu sklopiti. Iz iskaza tužitelja kojeg je sud prihvatio u cijelosti jer je iskazivao životno, logično i neposredno uvjerljivo proizlazi da su mu u banci dali gotov tekst ugovora o kreditu i da mu nisu posebno objasnili sporne odredbe ugovora o valutnoj klauzuli u CHF i kamatnoj stopi koja je promjenjiva na temelju jednostrane odluke tuženika.

21. Među strankama nije sporno da je provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR tako što je 16. siječnja 2016. sklopljen aneks uz ugovor kojeg su sklopili iste ugovorne stranke (listovi 21-26). Prema čl. 2 tog aneksa stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. iznosi 43.238,51 eura u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika za eure dok je manjak na isti dan iznosio 1.000,98 eura u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika. Stranke su ugovorile da se,

na temelju izričitog zahtjeva tužitelja, za iznos tog manjka kao i za iznos eventualno utvrđenog manjka u prijelaznom razdoblju uveća preostala neotplaćena glavnica kredita utvrđena prilikom dospijeca prvog slijedećeg anuiteta po tom aneksu.

22. Tuženik smatra da su zbog provedene konverzije odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjeni kamatne stope i o valutnoj klauzuli izmijenjene tako da se smatra da nisu ni postojale te da sud ne može ocjenjivati ništetnost odredbi koje ne postoje i da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog spora. Smatra i da tužitelj nema pravni interes za utvrđenje ništetnosti jer sklapanje aneksa kojim je provedena konverzija kojim se utvrđuje preostala glavnica predstavlja izričito priznanje duga.

23. Tužitelj ima pravni interes utvrđivati ništetnost odredaba osnovnog ugovora o kreditu o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica unatoč tome što je provedena konverzija ugovora o kreditu u skladu s odredbama ZID ZPK/15-a jer je Vrhovni sud RH u odluci poslovni broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. zaključio da takav pravni interes potrošača postoji čak i kad bi se smatralo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti dok iz odluke istog suda poslovni broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. proizlazi da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne.

24. Ništetne odredbe ugovora su one koje su protivne Ustavu, prisilnim propisima i moralu društva i nikakvo priznanje duga ne može dovesti do toga da odredba koja je ništetna jer je protivna zakonu, kako je to za sporne odredbe utvrđeno u kolektivnom sporu Potrošač, postane valjana.

25. Budući da su odredbe osnovnog ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franak, a te odredbe su sadržane u članku 6., članku 3. točka 2. i članku 4. točka 3. predmetnog ugovora o kreditu, sud je usvojio tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništetnost tih odredbi u točkama I., II. i III. izreke presude.

26. U odnosu na pravo potrošača koji je sklopio aneks ugovora o kreditu na temelju odredbi ZIP ZPK/15-a da na temelju ugovornih odredbi koje su utvrđene ništetnim potražuje povrat stečenog bez osnove Vrhovni sud RH je u odluci poslovni broj Rev-457/2025 donesenoj u sjednici proširenog vijeća 27. svibnja 2026. naveo da primjena ZIP ZPK/15-a kao posebnog propisa derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF ne vraćaju potrošaču, nego su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim aneksom osnovnog ugovora o kreditu i to na način kako je to određeno u odredbama ZID ZPK/15-a. Taj sud ističe i da pritom nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Naime, na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15, a na

potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita taj se *lex specialis* ne može primijeniti pa se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

27. Zamjenom nepoštenih ugovornih odredaba odredbama iz ZID ZPK/15-a uspostavlja se stvarna ravnoteža u pravima i obvezama i tužitelja kao potrošača i tužene banke kao trgovca jer potrošaču omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji zato što je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Štoviše, zaključenje ugovora o konverziji ovisilo je samo o volji potrošača jer je njemu ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. Takav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi ujedno omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu. U istoj je odluci Vrhovni sud RH zaključio da učinak konverzije prema ZID ZPK/15-u djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača na temelju nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni tog suda, zaključenjem aneksa ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15-a (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15-a, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. t. 1. ZID ZPK/15-a, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. t. 4. ZID ZPK/15-a te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. t. 5. ZID ZPK/15-a). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15-a, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

28. Međutim, zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli u CHF i o promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženika nisu obuhvaćene obračunom u konverziji i nisu uređene odredbama ZID ZPK/15-a pa tužitelj ima pravo na isplatu tih kamata za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita tj. do 30. rujna 2015. na temelju čl. 1111 i čl. 1115 ZOO-a na sve iznose koje je plaćao više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Tužitelju te kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od ikakve preplate utvrđene aneksom ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15-a.

29. Vrhovni sud RH je stoga u predmetu poslovni broj Rev-457/2025 na pitanje u odnosu na koje je bila dopuštene revizija odgovorio da potrošač korisnik kredita koji je konvertirao ugovor o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15-a ugovaranjem aneksa ugovoru o kreditu nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa koji su preplaćeni na temelju ništetnih odredbi osnovnog ugovor o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, no ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose na

temelju tih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do 30. rujna 2015. kao dana kad je utvrđen prestanak obveze izvršene konverzijom kredita i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

30. Tuženik je istaknuo prigovor zastare. Takav prigovor je neosnovan jer prema pravnom stajalištu Vrhovnog suda RH zauzetom u revizijskoj odluci poslovni broj Rev-2245/2017 pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241 ZOO-a i zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Tužba je u kolektivnom sporu Trgovačkom sudu u Zagrebu podnesena 4. travnja 2012. i tada je prekinut tijek zastare, a nakon što je presuda postala pravomoćna 13. lipnja 2014. u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, zastara ponovno počinje teći od 14. lipnja 2014. za iznose koje tužitelj potražuje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu dok je u odnosu na valutnu klauzulu u švicarskom franku presuda postala pravomoćna 14. lipnja 2018. pa zastara ponovno počinje teći od 15. lipnja 2018. za iznose koji se potražuju zbog toga. Prema Pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. (dalje: Pravno shvaćanje) zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323 st. 1 ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kao što je već navedeno, odredbe čl. 502.c ZPP-a i čl. 118 ZZP-a, kojima je propisano proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu tj. isplatu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1 ZPP-a. Prema tome, ništetnost pojedinih nepoštenih odredbi potrošačkih ugovora o kreditu, konkretno ništetnost odredbe o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i odredbe kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica utvrđena je u presudi donesenoj u tzv. sporu Potrošač i u odnosu na ovaj konkretni ugovor jer je on jedan od ugovora na koji se odnosi utvrđenje iz te pravomoćne presude tako da i prema Pravnom shvaćanju zastara u odnosu na iznose koje tužitelj potražuje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu teče od 14. lipnja 2014., a u odnosu na iznose koje tužiteljica potražuje s obzirom na valutnu klauzulu u CHF teče od 15. lipnja 2018.

31. U konkretnom slučaju primjenjuje se zastarni rok od 5 godina iz čl. 225 ZOO-a jer se radi o stjecanju bez osnove pa kako je tužba podnesena 7. lipnja 2019., zastara nije nastupila jer je tužba podnesena manje od četiri godine od početka tijeka zastare u odnosu na potraživanje s obzirom na promjenjivu kamatnu stopu i manje od godine dana od početka tijeka zastare u odnosu na potraživanje vezano za valutnu klauzulu u CHF.

32. Financijska vještakinja Ines Lozić je u svom pisanom nalazu i mišljenju od 21. prosinca 2020. utvrdila da u razdoblju otplate kredita do 30. rujna 2015., kao dana izračuna konverzije, razlika u iznosima koje je tužitelj platio primjenom kamatne stope

i iznosa koji bi plaćao da je kamatna stopa cijelo vrijeme bila 3,99 % iznosi 35.756,22 kn odnosno 4.745,67 eura. U istom razdoblju visina potraživanja koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog na dan plaćanja anuiteta i tečaja za valutu CHF na dan isplate kredita, s tim da su iznosi korigirani za iznos razlike sadržan u razlici obveza koja proizlaze iz promjena kamatnih stopa, iznosi 33.942,80 kn odnosno 4.504,98 eura. Vještakinja je navela i da je izračunom tuženika na dan konverzije utvrđen manjak uplata tužitelja u iznosu 1.000,98 eura primjenom simuliranog otplatnog plana kao da je od početka bio u primjeni kredit u eurima.

33. Tužitelj nije imao prigovore na provedeno vještačenje dok je tuženik u podnesku od 17. svibnja 2021. prigovorio da vještakinja nije prikazala ispravne datume plaćanja i da nije u konačni izračun uvrstila i tzv. negativne razlike. Osporio je i metodologiju koju je vještakinja koristila navodeći da je izračun izvršen kao da su stranke ugovorile fiksnu kamatnu stopu i kunski kredit.

34. Tuženikov prigovor da nisu uvažene tzv. negativne razlike nije osnovan jer on tijekom postupka nije isticao prigovor radi prebijanja, prigovor prijeboja niti je postavio protutužbeni zahtjev pa sud nije ovlašten ni dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. negativnim razlikama koje se odnose na razdoblje kad je tužitelj plaćao manje zbog toga što je kamatna stopa i/ili tečaj kune za CHF bio manji nego u vrijeme isplate kredita. U odnosu na prigovor da datumi plaćanja nisu ispravno prikazani vještakinja se pismeno očitovala 7. srpnja 2025. (str. 637) i tada je navela da je koristila datume podmirenja pojedine obveze iz dokumenta *Pregled prometa za klijenta* u kojem se točno i nedvojbeno navodi kad je tuženik iskazao podmirenje pojedine anuitetske obveze tužitelja na temelju predmetnog kredita. Navela je i da je izvršila uvid u dokument *Specifikacija uplata* i utvrdila je da iz tog dokumenta nije razvidno na što bi se uplate odnosile, a mogu se odnositi na anuitete kredita, zatezne kamate, troškove, naknade i slično.

35. Sud je nalaz i mišljenje financijske vještakinje Ines Lozić prihvatio u cijelosti jer su izrađeni stručno i objektivno, a vještakinja je svojim očitovanjem otklonila prigovor tuženika u odnosu na svoj izračun. Vještakinja je svoj nalaz i mišljenje sačinila u cijelosti u skladu sa zadatkom koji joj je dao sud, pa tuženikovo protivljenje metodologiji pomoću koje je izvršen izračun nije osnovano.

36. Vještakinja je u Tablici 1 svog nalaza i mišljenja za svaki pojedini mjesec otplate kredita do 30. rujna 2015. utvrdila datum plaćanja i koliko je više plaćeno s obzirom na ništetnu odredbu o kamatnoj stopi koje je promjenjiva jednostranom odlukom banke i s obzirom na ništetnu odredbu o vezivanju valute glavnice za švicarski franak. Tužitelj je svoj tužbeni zahtjev iz podneska od 21. svibnja 2025. uskladio s podacima iz te tablice, osim u odnosu na iznos koji je plaćen 1. kolovoza 2013. jer od tog dana, u odnosu na potraživanje zbog promjenjive kamatne stope, potražuje zakonske zatezne kamate na iznos od 55,46 eura, umjesto na viši iznos od 55,90 eura koji je naveden u tablici te u odnosu na potraživanje zbog valutne klauzule, u odnosu na iznos od 5,79 eura na koji tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate od 3. kolovoza 2008. do isplate, a u nalazu i mišljenju je navedeno da je taj iznos plaćen 3. studenog 2008. i u odnosu na iznos od 77,48 eura na koji tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate od 31. srpnja 2015., a u nalazu i mišljenju je navedeno da je plaćen 31. kolovoza 2015.

37. Slijedom navedenog, sud je u skladu s utvrđenjima iz točaka 26. do 29. ovog obrazloženja odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj potražuje isplatu glavnice od 4.745,67 eura i 4.504,98 eura za zakonskim zateznim kamatama za razdoblje nakon konverzije tj. od 1. listopada 2015. na dalje (točka IV. izreke), a dosudio mu je zakonske zatezne kamate koje su na pojedine preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu tekle od dana plaćanja pojedinog iznosa do 30. rujna 2015. (točke V. i VI. izreke) u skladu s čl. 1115 ZOO-a jer je tuženik nepošteni stjecatelj pa je dužan na svaki pojedini iznos koji mu je tužitelj isplatio na temelju ništetnih odredbi platiti zakonske zatezne kamate od dana kad je tužitelj taj iznos platio tj. od dana kad ga je tuženik stekao. U točki IV. izreke odbijen je kao neosnovan i zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 5,79 eura za razdoblje od 3. kolovoza 2008. do 2. studenog 2008. i na iznos od 77,48 eura za razdoblje od 31. srpnja 2015. do 30. kolovoza 2015. jer u tom dijelu tužitelj potražuje više nego što mu pripada prema nalazu i mišljenju financijske vještakinje kako je to pojašnjeno u prethodnoj točki obrazloženja.

38. U ovom predmetu tužitelj je uspio sa zahtjevom da se utvrdi ništetnost spornih odredbi ugovora i sa zahtjevom za isplatu zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose na temelju tih ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu do 30. rujna 2015., a nije uspio sa zahtjevom za isplatu preplaćenih iznosa od ukupno 9.250,65 eura. Prema ocjeni suda uspjeh stranaka u ovom sporu je podjednak pa je sud u skladu s čl. 154 st. 4 ZPP-a odlučio da svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

U Sesvetama 10. srpnja 2026.

Sutkinja
Martina Ivanković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana kad je održano ročište za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA

1. odvjetnica Valentina Kolar
2. odvjetnik Hrvoje Matić

Broj zapisa: **9-3088a-93bde**

Kontrolni broj: **0787b-aaabe-7e40f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.